

„ŽIVLJENJSKA GENERALKA“

Vkolektivni zavesti dijakov ima september zelo pogosto negativen pomen, kajti predstavlja konec počitnic in vrnitev k šolskim klopem. Zdaj, ko nisem več dijak (svojo višješolsko pot sem zaključil letos), se po eni strani veselim še počitniškega septembra in prostosti, ki jo ponuja univerzitetni študij, po drugi strani pa pogrešam občutek gotovosti, ki je zaznamoval prejšnja leta.

Čeprav včasih ali mnogokrat, to je odvisno od posameznika, ne maramo šole, se dolgočasimo v njej, ostaja ta vseeno referenčna točka, ki nas spremlja skozi tri četrtine naših otroških in najstniških let. Vsak dijak biva v šolskih prostorih od 34 do 36 ur na teden, kar je precej. Šolska dimenzija postaja torej zelo pomemben dejavnik najstniškega obdobja: dijak v razredu, v šoli nasploh, sklene prijateljstva, ki jih bo morda ohranil vse življenje, najde sopotnike, s katerimi kljubuje dolgočasju in se z njimi zabava, prijatelje, ki mu olepšajo trenutke, tako da vse postaja prijetnejše.

Višja srednja šola je neke vrste življenjska generalka, v kateri se izobražujemo in se spopadamo z vrstniškimi, medosebnimi odnosi, ko so naša mladostna čustva najbolj izrazita in doživeta. Obenem predstavlja tudi zatočišče, kjer

profesorji, vsak po svoje, poskušajo posredovati dijakom znanje, sredstva, metodo in vrednote, ki jih bo dijak vedno nosil v sebi. Kar se tiče slovenskih šol v Italiji se je situacija krepko spremenila: vedno več je učencev in dijakov iz mešanih zakonov, to je tudi moj primer, in tistih, ki imajo italijanske starše. Posledično se po naših šolskih hodnikih slišijo tudi italijanske besede, kar lahko nekatere moti. Z drugega zornega kota to lahko pomeni izboljšanje medsebojnih odnosov med italijansko in slovensko skupnostjo, zanimanje in željo po vključevanju s strani večinske komponente. Poleg tega, da mora slovenska šola v Italiji posredovati znanje slovenskega jezika novim generacijam in jih narodno osveščati (to sta bistvena faktorja za preživetje naše skupnosti), bi ta lahko dobila še novo vlogo: povezovala slovensko in italijansko skupnost, ki prebivata na tem teritoriju, in utrjevala njun odnos. Odraz tega je namreč povečanje števila otrok iz italijanskih družin.

Lepo bi bilo tudi, ko bi se na višjih srednjih šolah že takoj vsi spoprijateljili oziroma se bolje spoznali, saj se ponavadi dogaja, da se že na začetku višješolskih let ustvarijo že prej ustaljene skupine: kraj, od koder prihajaš, vnaprej določa

tvojo skupino. Potrebujemo torej manj treme, predsodkov in več odprtosti.

Nazadnje pa, vsem bralkam in bralcem Rasti, ki še obiskujete šolo, vso srečo!

Danilo Devetak

Pisana beseda je zaživela

Novo šolsko leto je že pred vrati, pri MOSP-u se prav tako pripravljamo na novo sezono. Ne moremo pa mimo tega, da bi se za trenutek ozrli na preteklo leto in pregledali opravljeno delo. Prav ponosni smo, da nam je uspelo izpeljati prvi sklop projekta KO ZAŽIVI PISANA BESEDA v sodelovanju z licejem Prešeren. Tu gre prav posebna zahvala vsem profesoricam, ki so navdušeno podpirale svoje dijake k nekoliko alternativni, a vendar aktivni uporabi in nadgradnji slovenskega jezika.

■ Na šoli smo izpeljali kar 11 različnih delavnic s pripravljenimi in strokovno podkovanimi mentorji. Nekateri dijaki so se preizkusili v pisanju umetniških besedil in z njimi sodelovali tudi na literarnem natečaju. Nekaj delavnic je bilo časnikarsko usmerjenih, kjer so se dijaki pod vodstvom poklicnih novinarjev soočili s pisanjem intervjujev, kronike, uvodnikov, blogov itn. Izdelki so (ali pa še bodo) objavljeni v mladinski prilogi Mladike RAST.

Spet tretji so se preizkusili pred mikrofonom. V sodelovanju z Radijskim odrom so pripravili krajše dramsko besedilo in spoznali delo lektorja, režiserja, igralca, glasbenika in tehnika. Druga skupina pa je z radijskimi voditelji Mladega vala pripravila oddajo in jo naknadno na sedežu RAI tudi vodila v živo.

Če si želite tudi sami ogledati, kako so se odrezali dijaki liceja Prešeren, ste toplo vabljeni na zaključno predstavitev v petek, 16. septembra, ob 17. uri v Peterlinovi dvorani na Ulici Donizetti 3.

Zadnji sklop delavnic nas pa še čaka na Goriškem, kjer z Mladinskim domom prav tako pripravljamo delavnice slovenskega jezika za višješolsko publiko.

Dijake toplo vabimo, da se nam pridružijo na brezplačnih delavnicah, ki bodo potekale od 14.30 do 16.30 v Močnikovem domu v Gorici:

Torek, 20. september: Valentina Oblak

-Kako suvereno pred mikrofonom

Četrtek, 22. september: Andrej Černic

- Kronika

Torek, 27. september: Jernej Šček

- Zorni kot novinarja in komentatorja

Četrtek, 29. september: Erika Jazbar

- Intervju za vse potrebe

Neža Kravos

MLADI Z VSEGA SVETA SO SE SREČALI S PAPEŽEM

V Krakovu je od 21. 7. do 31. 7. 2016 potekalo srečanje Svetovni dan mladih, ki si ga je leta 1984 zamislil papež Janez Pavel II. Takrat je povabil mlade, naj pridejo v Rim za oljčno nedeljo, naslednjega leta je razglasil mednarodno leto mladih, od 1986 naprej pa dejansko potekajo srečanja z naslovom Svetovni dan mladih. Od takrat poteka vsaki dve leti oz. vsaka tri leta ta dogodek na različnih lokacijah po svetu. Njegov namen je, da združuje mladino z vsega sveta in da jim vlije upanje. Letos je papež Frančišek prispel v Krakov 27. julija, obiskal je tudi taborišči Auschwitz in Birkenau ter otroško bolnišnico. Z mladimi je daroval križev pot in sveto mašo, na koncu katere je napovedal, da bo naslednji dan mladih leta 2019 v Panami.

O tem dogodku so že izčrpno poročali drugi mediji, zanimalo pa nas je, kako so srečanje doživljali udeleženci iz zamejstva.

Svetovnega dneva mladih se je udeležila skupina skavtov, goriški klan. Zato smo postavili nekaj vprašanj Karen Ulian in klanovodji Simonu Petru Lebanu.

KAREN ULIAN

Kaj ti pomeni takšna izkušnja?

Biti v taki skupini ljudi, kjer smo vsi čutili isto in smo bili tam vsi z istim namenom in istim ciljem, da bi spoznali, kaj pomeni ta velika božja milost, pomeni zares veliko in pusti občutke in doživetja, ki mi bodo za vedno ostala v spominu.

Kako so vas sprejeli Poljaki?

Sprejeli so nas zelo lepo. Jaz sem prvič spoznala, kaj pomeni gostoljubje in kaj pomeni biti zares odprtega srca. Imeli so nas, kot da bi bili njihovi otroci, vsak večer so nas čakali s polno mizo hrane in odprtih rok, bili so nam zares zelo naklonjeni.

SIMON PETER LEBAN:

Zakaj se je goriški klan odločil, da se bo udeležil Svetovnega dneva mladih?

Mnogi v klanu niso nikoli bili na nobenem mednarodnem srečanju in so si to močno želeli. Nekateri pa imajo precej dvomov pri verskih vprašanjih, zato sem se odločil, da jim ponudim udeležbo na SDM—ju.

Kako je potekal vaš tabor?

Razen nedeljske nogometne tekme s Poljaki in dneva, ki smo ga preživeli v hribih, smo sodelovali pri programu, ki ga je priredila goriška nadškofija. Prvi teden smo bivali v Pawłowicach; ogledali smo si Auschwitz, šli na romanje po sledih Janeza Pavla II. v Katowice, preživeli dan z družinami, imeli skupna srečanja tako z domačini kot z ostalima dvema avtobusoma iz Krmina in Cervignana. Drugi teden pa smo preživeli pretežno v Krakovu, čeprav smo bivali v Niepołowicach. Imeli smo dve jutranji katehezi, sprejem papeža, sledili smo križevemu potu, imeli duhovno obnovo z možnostjo za spoved ter preživeli vigilijo na kraju Campus Misericordiae, kjer je v nedeljo sveti oče daroval zaključno sveto mašo.

Kaj lahko da taka izkušnja skavtu?

Mislím, da takšna izkušnja obogati vsakogar tako z duhovnega kot tudi s človeškega vidika. Na katehezah smo imeli priložnost poglobiti svojo vero, razčistiti nekatere dvome, predvsem pa odkrivati, da lahko živimo evangelij v vsakdanjem življenju. Za skavta pa je ta izkušnja še toliko pomembnejša, saj je Baden Powell zaupal prav roverjem in popotnicam težko nalogo: biti graditelji miru. Z medsebojnim spoznavanjem in razumevanjem se lahko podrejo predsodki; na novih temeljih je mogoče graditi boljšo prihodnost v miru in sožitju med različnimi narodi.

Kaj ti je najbolj ostalo v spominu?

Prav gotovo gostoljubnost Poljakov; družine so nam odprle na stežaj vrata svojih domov in src, sprejeli so nas kot lastne otroke. Potem okusna in morda včasih preobilna hrana. Na koncu pa karizma papeža Frančiška, ko nas je prosil, naj se primemo za roke in naredimo živi most. Milijonska množica se je povezala med seboj in bila v popolni tišini. Bilo je zares ganljivo.

Katera papeževa misel te je najbolj nagovorila?

Mladi ne smemo sedeti na kavču; uporabil je izraz "kavč-veselje" (divano-felicità). To je pogubno za mladega človeka. Povabil nas je, naj gremo na ulice, naj se ne odrečemo svojim sanjam, naj živimo svojo mladost z močnimi ideali in veseljem ter tako izboljšujemo svet.

Urška Petaros

Mladinska igra Tajno društvo PGC za uspešen konec sezone

Ob koncu sezone smo se tudi letos mladinske skupine, ki delujemo v sklopu društev Finžgarjev dom in Vesela pomlad na Opčinah, predstavile staršem, sorodnikom in prijateljem na že tradicionalnem nastopu "Poj, pleši in igray". Vsaka skupina je imela tu možnost, da gledalcem pokaže, kaj se je naučila med letom.

Najprej so bili na vrsti najmlajši, to je otroški pevski zbor Vesela pomlad, ki je pod vodstvom **Andreje Štucin Cergol** zapel nekaj otroških pesmic. Otroci so pokazali velik napredek in so, čeprav maloštevilni, ubrano zapeli.

Sledil je nastop mladinske igralske skupine Tamara Petaros, ki je pod režijo Manice Maver predstavila zabavno igro Tajno društvo PGC. Besedilo je po povesti **Antona Ingoliča** priredila **Lučka Susič**. Na odru smo lahko spremljali prigode mladega Mihca (**Oliver Buzan**) in njegovih dveh pajdašev Metoda (**Lorenzo**

Mezzavilla) in Jožeta (**Denis Stefani**), strogih profesorjev Vejice (**Mojca Petaros**) in Cerberusa (**Urška Petaros**), ravnateljice (**Veronika Škerlavaj**), posrečene-ga sluga Fiksa (**Boštjan Petaros**) sitne sosede Karfijole (**Tina Buzan**), starega Čepona (**Danjel Stefani**), babice (**Martina Sosič**) in simpatične male Silvijce (**Petra Štrajn**). Ob njih so nastopili v vlogi sošolcev in prijateljev **Aidan Tavčar**, **Fabijan Siega**, **Andrea Bagattin**, **Tina Žbogar**, **Monika Bogatec**, **Anastasja** in **Tanja Knez**. Kdor je vsaj enkrat prebral Ingoličevo povest, je med predstavo gotovo užival, kdor pa je še ni prebral, se je ob predstavi prepričal, da mora med poletjem seči po tej knjigi. Ponovitev predstave si bomo po vsej verjetnosti ogledali na začetku nove sezone.

Večer je zaključila mladinska vokalna skupina Vesela pomlad, ki je z ubranim petjem pokazala, kaj se je vsega naučila v preteklem letu. Program je zaobjemal tako verske kot posvetne pesmi, tako slovenske kot tuje in tako ljudske kot umetne. Z nekaterimi pesmi so dekleta že nastopila, druge pa so krstno izvedbo doživele prav ob tej priložnosti. Za dekleta je bil ta nastop sicer po eni strani konec letošnje sezone, po drugi pa začetek naslednje, saj se v mesecu oktobru odpravljajo na mednarodno revijo na Dunaj.

Vse tri skupine so se na prireditvi izkazale, saj jim je publika zaslužno bučno zaploskala, mogoče pa se je kdo odločil, da se jim v naslednji sezoni pridruži.

Neža Petaros

Življenje vsakega plesalca je zelo naporno

Francesca Faraone je učiteljica klasičnega in modernega baleta. Je tudi ravnateljica plesne šole v Tržiču. Ko je bila zelo mlada, se je ukvarjala s klasičnim baletom in z drugimi plesi. Ko pa je odrasla, je študirala na slavnem londonskem konservatoriju za glasbo in ples Trinity Laban Conservatoire of Music and Dance. Plesne želje so se ji uresničile. V tem intervjuju nam je razkrila, kako poteka življenje plesalke.

Koliko si bila stara, ko si začela obiskovati plesni konservatorij v Londonu?

Tja sem se vpisala po opravljenem šolanju na višji srednji šoli, ko sem bila stara 19 let. Avdicijo sem imela takoj po maturi. Bila sem presrečna, ko so mi rekli, da sem bila sprejeta. Spomnim se, da nas je bilo na začetku okoli sedemdeset, na koncu pa nas je ostalo dvajset, saj smo med letom imeli več izpitov in tisti, ki jih niso opravili, so morali šolanje opustiti.

Kako je potekal dan na konservatoriju?

Zbudila sem se ob pol sedmih, nato sem pozajtrkovala in uredila vse, kar je bilo potrebno za pouk. Ob pol osmih sem odšla iz hiše in ob osmih sem bila v šoli. Pouk se je začel ob osmih in trideset, a sem bila že prej v plesni dvorani, kjer sem se ogrevala. Vsak dan smo imeli dve uri pouka klasičnega in modernega plesa. Poleg tega smo se učili tudi zgodovino baleta, koreografijo, filozofijo, glasbo, humanistične vede in anatomijo. Imeli smo samo en odmor za kosilo. Bili smo prosti eno uro. Pouk se je končal ob šestih zvečer. Po pouku smo vedno ostali v plesnih dvoranah, kjer smo vadili plese. Spomnim se, kako smo vadili tudi ob sobotah in nedeljah. Na kratko povedano: v prostem času smo trenirali, ker smo se bali izpitov. Ti so bili zelo zahtevni, saj sem že povedala, da je med letom šolanje zaradi neuspeha moralo opustiti petdeset plesalk in plesalcev.

Če sem prav razumela, je bilo življenje kar naporno.

Ja, bilo je zares zelo naporno, kot je pač življenje vsake baletke, saj je med plesalci vedno veliko konkurence. Ko sem se vrnila domov ob pol devetih zvečer, sem se umila in šla spat. Večkrat od utrujenosti sploh nisem povečerjala.

So bili stroški za bivanje v mestu visoki?

Ja, stroški so bili visoki, saj je London drago mesto. Veliko denarja sem tudi potrosila za opremo za balet, saj se plesne copatke in nogavice hitro obrabijo. Vsak teden sem morala kupovati nove špice (tj. baletni copati, op.ur.), ki so v tistih časih stale več kot danes. Tudi konservatorij je bil precej drag.

Je bilo na akademiji mogoče prejemati štipendije?

Ja, vsako leto je šola dajala na razpolago nekaj štipendij. Vsi plesalci smo jih poskušali dobiti, saj so predvidevale brezplačni študij in najem stanovanja v mestu. Če smo želeli prejeti štipendijo, smo morali opraviti avdicije in je nato porota odločila, komu bo te štipendije podelila. Jaz sem jo dobila dvakrat, to se pravi, da mi dve leti ni bilo treba plačevati šolnine in najema stanovanja v mestu.

Ali bi tvojim učencem baleta svetovala to šolo?

Ja, vedno bom vsem, ki se želijo v svojem življenju ukvarjati z baletom, svetovala to šolo. Trinity Laban Conservatoire je zares dobra šola za bodoče plesalce ali učitelje baleta. Vsekakor pa obstajajo tudi druge šole, ki dosegaajo enako kakovost.

Članek je nastal med šolsko delavnico v sklopu projekta "Ko zaživi pisana beseda" društva MOSP. Mentorici: novinarka Erika Jazbar ter profesorica Maila Ozbič.

S plesom lahko izrazim vsa svoja čustva!

Ples: umetnost, ki nas že stoletja očara s svojo lepoto in ki jo milijoni ljudi po vsem svetu obožujejo. Veliko ljudi se s to umetnostjo tudi ukvarja, toda kako se vse začne? Kaj pomeni ples umetnikom, ki se s tem poklicno ukvarjajo? Na ta in še druga vprašanja nam je v intervjuju odgovorila plesalka Raffaella Petronio, ki že vrsto let vodi plesne delavnice, ki jih organizira MOSP. Raffaella se lahko ponaša z univerzitetno diplomom iz koreografije na Državni plesni akademiji (Accademia Nazionale di Danza) v Rimu, ples in koreografijo pa je študirala tudi na Dunaju, na Nizozemskem in v Barceloni. Sicer pa je tudi diplomirana violinistka in teologinja.

“Nad plesom, kot tudi nad violino, sem se navdušila že pri štirih letih ob gledanju dunajskega novoletnega koncerta,” nam je povedala Raffaella. “Najprej sem sicer začela s študijem violine, ko pa sem s tem bila že skoraj pri koncu, sem začela še s plesom.” Za ta korak se je odločila, ko se je navdušila nad plesnim nastopom plesalke, tako se je odločila za sodobni ples. Od tedaj dalje je obiskovala plesne tečaje, seminarije, vstopne izpite, edinstvene izkušnje v tujini in še marsikaj.

Na vprašanje, kaj ji pomeni ples, je Raffaella odgovorila, da je po njenem mnenju bistvo življenja v gibanju, in zato ji ples predstavlja življenje. “S plesom lahko izrazim vsa svoja čustva! Vsakič, ko plešem, me ta umetnost znova in znova očara in popolnoma prevzame!” je še dodala plesalka.

Že vrsto let vodite plesne delavnice na Ulici Donizzetti: kaj te delavnice ponujajo in kateri so vaši načrti za naslednjo sezono?

“Med delavnicami se ukvarjamo z najrazličnejšimi vrstami plesa in kreativnega gibanja: od sprostitvenih vaj do improvizacije, od osnov baleta pa vse do modernjših tehnik. Glede naslednje sezone pa bi rada sklenila že začeti projekt, in sicer naša plesna verzija “Alice v čudežni deželi” ob stopetdeseti obletnici izida tega romana. Poleg tega pa bomo sodelovali tudi s tržaško plesno skupino The Jackson's, s katero smo že sodelovali v preteklosti. Ostalo pa je skrivnost ...” nam je še zaupala umetnica, ki je vse povabila k plesni skupini “Plesne strune” društva MOSP. Informacije o delovanju skupine je možno najti tudi na Facebooku (Plesne Strune - Dancing Strings).

Tina Sbarbaro

Plesno vzgojo bi bilo treba vključiti v šolski sistem

Daša Grgič je plesalka in koreografinja, obenem pa tudi učiteljica sodobnega plesa in plesna vzgojiteljica na raznih šolah, tako zasebnih kot javnih, in na mednarodnih delavnicah. Dokončala je državni tečaj za plesnega vzgojitelja v Bolzoni ter diplomirala v Firencah. Poglobila je svoj študij pod vodstvom priznane umetnice Carolyn Carlson. Znanje sodobnih plesnih tehnik je pridobila pod vodstvom plesnega ansambla Areaera iz Vidma, kjer je plesala v različnih predstavah in projektih. Nastopila je v gledaliških produkcijah Slovenskega stalnega gledališča iz Trsta. Je član žirije za sodobni ples državnega plesnega tekmovanja PierrotDanza v Rimu. Sodelovala je z umetniki iz čezmejnega območja med Italijo in Slovenijo v mednarodnih programih vizualne in uprizoritvene umetnosti pod pokroviteljstvom Evropske unije. Ustvarila je avtorsko delo *Body Untitled*, ki je osvojilo prvo nagrado na spletnem festivalu SidebySide v Düsseldorfu in bilo uprizorjeno tako doma kot v tujini.

Photo by Yoshimi Yokoyama

Kaj ti pomeni ples?

Ples mi pomeni predvsem svobodo izražanja. Ko plešem, se počutim popolno, saj telo in duša nastopata kot eno.

Kdaj si se približala plesu?

Plesu sem se približala, ko sem bila čisto mala. Kot najstnica pa sem se začela udeleževati raznih plesnih tečajev. Istočasno sem igrala tenis in odbojko, a je potem prevladala želja in volja, da bi nadaljevala svojo pot, ki je nato postala profesionalna, s plesom.

Kaj želiš sporočiti s svojimi plesnimi nastopi in koreografijami?

Telo je izrazno sredstvo in je ravno tako pomembno kot beseda, saj nastopi kot prvo. S plesom poskušam posredovati različna vprašanja današnjega časa, ki zadevajo vse nas, saj so vezana na vrednote, kot so ljubezen, sovraštvo, medsebojno spoštovanje itn.

Kako sestavljaš koreografijo? Izbereš prej glasbo ali te vodi določena vsebina?

Pri ustvarjanju koreografije poskušam razvijati svojo kreativnost in slediti intuiciji. V ustvarjalnem procesu najprej zaupam svojim vzgibom, iz katerih nastanejo plesne faze. Nato sledi faza kompozicije, kjer se lotim montaže nastalega plesnega materiala. Nazadnje pa, ko se te sestavine uravnovesijo, jih povežem v smiselno koreografijo. Glasba je lahko navdih in podpira vsebino. Dejstvo je, da se glasba in ples podpirata in prepletata.

V našem šolskem sistemu manjka plesna vzgoja. Kaj meniš o tem?

Plesna vzgoja daje otrokom možnost, da se lahko kreativno izražajo in hkrati tudi kreativno razmišljajo. Ples ni

samo telesna disciplina, temveč razvija celostno podobo otroka, v kateri telo, um in duša nastopajo kot eno. Menim, da bi moralo šolstvo nameniti večjo pozornost tudi tej disciplini in jo vključiti v šolski sistem, saj je ravno tako pomembna kot vsi ostali predmeti.

Sodobni ples je za marsikoga večkrat težko razumljiv. Zakaj misliš, da je tako? Kako bi ga morali doživljati?

To, da je sodobni ples težko razumljiv, je verjetno vezano na nekomunikativnost in nepravilno zaznavanje lastnega telesa. Na splošno primanjkuje kulture telesa. Sodobni ples se ukvarja s telesom, ki nosi v sebi svojstven način izražanja. Zato bi bilo še kako pomembno vključiti plesno vzgojo v

šolski sistem, tako da bi s pomočjo sodobnega plesa lahko vsakdo temeljito spoznal svoje telesne zmogljivosti in se z njimi naučil se zavestno izražati.

Prestižne nagrade, ki si jih prejela, ti potrjujejo, da si izbrala pravo pot. Kaj še načrtuješ? Katere so tvoje skrite sanje?

Rada bi še naprej poučevala in delila svoje plesne izkušnje in znanje z drugimi. Sanje naj ostanejo skrite.

Kaj svetuješ mladim, ki se s plesom ukvarjajo in sanjajo, da bi se s tem preživljali?

Mladim svetujem, naj sledijo lastnim sanjam in željam, naj zaupajo svojim zmožnostim in idejam. Hkrati pa, če se odločijo za plesno pot, jim svetujem, da pokukajo v svet.

Članek je nastal med šolsko delavnico v sklopu projekta "Ko zaživi pisana beseda" društva MOSP. Mentorica Erika Jazbar, profesorica Maila Ozbič.

Ime in priimek:
Nicole Gustini

Doma iz:
Boršta

Obiskujem:
**letos 4. razred višje srednje
šole France Prešeren, jezi-
kovna smer.**

V prostem času:
**se ukvarjam s cheerle-
adingom in petjem v
zboru.**

Moja najljubša knjiga:
Rada berem, a nimam najljubše knjige.

Ko bom »velika«, bom ...:
**Želela bi postati profesorica na nižji sre-
dnji šoli. Želela bi učiti kemijo ali mate-
matiko. Nisem pa povsem prepričana
glede svoje prihodnosti. Moja želja
je biti v kontaktu z mladimi, da bi
jih spodbujala pri učenju, saj lahko
tudi s pomočjo drugačnih metod
pridemo do znanja. Želela bi biti
zgled za svoje učence, figura, ki
bi jo spoštovali in v kateri bi
lahko zmeraj zaupali.**

Pišem, ker ... :
**Želim ujeti trenutek.
Pišem, ker se želim
spomniti trenut-
kov svoje mladosti,
predvsem čustev
in misli, tudi ko
bom starejša in
jih primerjati s
svojim jazom
iz prihod-
nosti.**

**Utemeljitev 1. nagrade
za poezijo na literarnem
natečaju Slovenskega
kulturnega kluba in
MOSP-a 2016:**

Nicole Gustini se za svojo
poezijo navdihuje ob Ko-
sovelovi konstruktivistični
poeziji, pritegne pa že s samim
naslovom in preseneča zaradi
na videz razvezanih misli, ki se
motivno navezujejo na tragiko
nemogoče ljubezni. Vse se izteče v
efektna sklepna ponavljanja, sploh
je pesniško besedilo originalno in
slogovno dodelano.

Nons 5

Dih.
Vdih, izdih.
Modre velike oči.
26

Modra pentljica na vratih.
Dinozaver.

Tai.
Nebo, obroč, pesek.
Tu sem.
Me ni.
Vroče.
Zebe.

Poljubčki pod mizo. Skačem. Val-
jam se,
1,2,3...
2280 dni.

Prej kolebnica, zdaj telefon.
Pogled: ljubezen.
Gor, desno, dol, levo.
Zdaj tu, zdaj tam.

- Alkohol, žuri, 04:00, podočnjaki -
Stop.

Črna kapa v zraku.
Diploma.
Nesreča?
Mogoče.

Takrat male rjave so.
Teci, živi.
Pazi, ne.
Smeh -> Črta
Prijatelji - 3
Jaz 42.
On 46.

Peljaš me na plažo?
Prosim, pelji me s sabo.
07:00

Zajtrk, skupaj.
Vrt.

Pripravljeno, miza!
Sekira.

Pripravljeno, miza!
Vrt.

Pripravljeno, miza!
Vrt.

Pripravljeno, miza!
Pripravljeno, miza!

Kavč.
Tableta ob 18.00.

Tableta ob 18.00.
Tableta ob 18.00.

Tableta
Ura.

X